

Van katapult tot kattenkwaad en de wijze lessen van Han Rol.

Ergens halverwege mijn lagere schooljaren, zo rond begin 1960, kwam er een nieuwe leerling bij ons in de klas. De leraar stelde hem voor: Dit is Nico Koorn en waar kom je ook weer vandaan? Barregorre, zei Nico.

Barregorre? dacht ik, nog nooit van gehoord, wel van Oude Pekela, Nieuwe Pekela, Hoogezand, Sappemeer, maar nog nooit van Barregorre. Hij komt vast uit het buitenland, dacht ik.

Op het schoolplein moest er wat informatie uitgewisseld worden.

Hebben jullie ook een katapult, vroeg Nico. Ja, die heb ik, zei ik. Laat eens zien dan, zei Nico. Nee, die heb ik niet mee naar school, dan pikt de leraar hem in, ik heb hem thuis opgescholen, want anders gooit mijn moeder hem weg. Mijne is weggeraakt met de verhuizing, zei Nico.

Na schooltijd liepen we naar mijn huis om de katapult te laten zien. Eenmaal thuis kwam m'n moeder naar buiten. Dit is Nico Koorn en hij komt uit Barregorre, zei ik, waarop ik mijn moeder op de achtergrond nog wat hoor zeggen over zijn moeder To, V&D, Alkmaar? Daar had ik geen tijd voor, ik moest ongezien de katapult uit het schuurtje halen. Bij het Kerkhoflaantje, uit het zicht van mijn moeder, liet ik de katapult aan Nico zien. Dit is helemaal niks, zei Nico.

Ik had hem van een stuk stalen lijndraad gemaakt, elastiek van de postbode en als munitie een krammetje gebogen van elektriciteitsdraad. Nee, van hout moest ie worden, zei Nico, zo maakte hij ze samen met zijn vriendjes Hielkema uit Barregorre ook, dan knalde je zo een meeuw uit de lucht (nu wist ik het! Nico kwam uit Indonesië, bij ons in de straat woonde ook een familie uit Indonesië, die heette Idserda en de vriendjes van Nico heette Hielkema, dat klonk hetzelfde en met een houten katapult een meeuw uit de lucht knallen, dat had ie natuurlijk geleerd van die inboorlingen daar en zijn vader was zoiets als pater Kemper. Nico's vader was missionaris, dat was het!!!)

Nee, zei ik, vogels vangen doen wij anders, dat doen wij met een pieperkistje, kistje schuin neerzetten, houtje eronder, touwtje aan het houtje, beetje brood naast en veel brood onder de kist, vogel onder de kist en gauw aan het touwtje trekken, kist klapte naar beneden en de vogel zit eronder.

We hadden afgesproken om op een woensdagmiddag de katapult te maken. Op de eerstvolgende woensdag togen we gewapend met een zaag naar het park om daar 2 geschikte takken uit te zoeken. Al gauw hadden we twee mooie exemplaren. De takken van de schil ontdaan, nu nog elastiek en een paar stukjes oude riem. Ik zou voor elastiek zorgen, dat moesten van die rode zijn van inmaakpotten. Die haalde ik bij Cor Stet.

Al gauw hadden we de katapulten klaar voor een eerste test. Als munitie echte stalen kogels, ook uit het park, die zaten in het pad tussen de Hoogovensintels.

Dat ontwerp van die inboorlingen werkte boven verwachting, je knalde zo een stuk bast van de boom.

Wat later in onze deugnietencarrière moest er gerookt worden, dus wij een pakje vloeit gekocht en hooi in dat vloeitje gedaan en roken. Hoestend en proestend, nee we moeten echte shag proberen want dit was smerig.

Dus togen we naar Han Rol, de plaatselijke kapper en rookwarenverkoper. Han zijn hele gevel hing vol met automaten, zowel snoep als rookwaar. Wij bar kijken naar de prijzen en uiteindelijk hadden we onze keus gemaakt. Het werden sigaretten van het merk Runner, dan maar een paar keer niet naar Jane en Thijs, de plaatselijk snoepwinkel, want roken was veel stoerder. Een gulden in de automaat gegooid, pakje uit het laadje getrokken.

Op dat moment kwam Han uit de winkel, hij hield ons zeker al een tijdje in de gaten. "Komen jullie er eens hier", wij op het bankje zitten in de kapperszaak. "Wat is dit Koorn (hij kende Nico zeker al), roken??" Nee, dat is voor mijn vader, zei Nico. Ja dat zal wel, zei Han, je vader was vroeger ook al zo'n doerak en Han stak van wal:

Wij haalden vroeger ook weleens kattenkwaad uit. Samen met je vader werden we een keer betrappt bij het stukgooien van een ruit. We moesten bij die meneer binnen komen om de zaak te bespreken. "Ik zag dat jullie mijn ruit ingooiden". Ho, zei je vader toen, dat was ik niet, dat deed Han. Nu nog ontkennen ook, zei die man. Nee, U heeft het juist gezien, ik gooide ook een steen, maar Han was net een fractie eerder dan mij, die gooide het raam stuk en ik gooide gewoon door het al kapotte raam.

Die meneer, zei Han, viel helemaal stil. Wij hebben het raam toch samen aan die meneer vergoed.

Zo, zei Han, geef nu dat pakje Runner maar, krijgen jullie van mij die gulden weer terug en kom maar sigaretten halen als je 15 bent.

Ik was in één klap een illusie armer, Nico kwam niet uit Indonesië (maar uit Barsingerhorn) en zijn vader was ook geen missionaris, maar Piet Koorn was vroeger net als ons gewoon een deugniet.

Uit de herinneringen van

Peter Jonker.